

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. B., narozený X, státní příslušník X, toho času v Zařízení
pro zajištění cizinců Balková,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10. 5. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2024, č. j. OAM-597/BA-BA01-BA04-PS-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 5. 2024, č. j. OAM-597/BA-BA01-BA04-PS-2024 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 82 Kč na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Dne 29. 4. 2024 byla kontrolována totožnost žalobce policií ČR. Ta zjistila, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a trestem vyhoštění. Žalobce byl proto zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Poté dne 30. 4. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 2. 5. 2024, č. j. OAM-597/BA-BA01-BA04-PS-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 10. 2024.

II. Žaloba

2. Žaloba ve svém úvodu obsahuje výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. Především spatřoval žalobce rozpor postupu žalovaného s ustanovením § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 47 zákona o azylu, ale především čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech. Dále žalobce nesouhlasil s posouzením možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Dle názoru žalobce v tomto směru vycházel žalovaný z nedostatečně zjištěného stavu věci, kdy především nebyly reflektovány podstatné okolnosti případu. Žalovaný se aplikací zvláštního opatření žalobce zabýval velmi obecně a rozhodnutí v této části působilo šablonovitě. Žalovaný především vycházel pouze z informací shromážděných v rámci řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které však sleduje odlišný cíl. Rovněž dle názoru žalobce zohledňoval žalovaný pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Dle názoru žalobce se v jeho případě nabízela možnost umístění v pobytovém středisku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, kdy by byl k dispozici správním orgánům. V této souvislosti žalobce také zdůraznil, že zajištění je krajní možností řešení jeho situace. Dále shledal žalobce nedostatečně odůvodněnou i samotnou délku zajištění, která vzbuzuje pocit svévole žalovaného při jejím stanovení; současně zbavuje žalobce práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Závěrem žalobce rozporoval samotné naplnění podmínek zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť nelze opřít závěry o účelovosti podané žádosti pouze na skutečnosti, že ač byla žádost podána v zákonné lhůtě, byla podána v ZZC, jako tomu činí žalovaný. Nad to žalobce uvedl, že žádost hodlal podat dříve, avšak nestihl získat finanční prostředky na cestu do pobytového střediska Zastávka u Brna, kde svou žádost plánoval podat. Závěrem žalobce uvedl důvod podání své žádosti (obava z trestního stíhání v Podněstří z důvodu účasti na tamních demonstracích, změna v bezpečnostní situaci v dané oblasti od poslední podané žádosti). Z výše uvedených důvodů považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné a soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 23. 5. 2024 žalovaný sdělil, že s ohledem na zjištěný stav věci má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, žalobce tak učinil opakovaně, když svoji předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany podal taktéž až po svém zajištění policií (řízení o žádosti bylo pravomocně

ukončeno dne 29. 3. 2024). Cílem opakovaného podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla dle žalovaného pouze snaha jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Žalobce neuvedl žádné překážky v případě jeho vycestování do vlasti. I vzhledem k samotnému jednání žalobce je patrné jeho nerespektování právního řádu ČR, když přitom ten neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR, ačkoliv si svého neoprávněného pobytu byl vědom. Situace žalobce byla zapříčiněna výhradně jeho jednáním a ignorováním právního řádu ČR. K obsahu žaloby žalovaný uvedl, že námitky jsou obecného charakteru a nikterak nekonkretizují nezákonnost rozhodnutí či nedostatečně odůvodnění nutnosti zajištění žalobce. Toto přitom neodpovídá samotnému obsahu rozhodnutí, jak žalovaný uvedl výše, kde žalovaný dostatečně odůvodnil nutnost zajištění žalobce a poukázal na skutečnost, že žalobce pobýval na území bez platného pobytového oprávnění, stejně tak nerespektoval uloženou povinnost vycestovat. S případným uplatněním mírnějších opatření, jak žalobce navrhuje, se žalovaný vypořádal ve svém rozhodnutí, konkrétně na straně 2, kde uvedl, že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci bylo v souladu s § 51 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozhodnuto bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. Podstatnou okolností pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Účelem zajištění je zde potřeba překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo zahájeno účelovou žádostí cizince. Doba zajištění podle tohoto ustanovení se proto bude odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně. Cizince nelze zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně – opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38).
8. Právě z tohoto hlavního účelu zajištění a jeho vazby na řízení o mezinárodní ochraně žalovaný vycházel. Protože nelze vyloučit věcné posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a tím i delší dobu tohoto řízení, zvolil dobu 180 dnů. Nad rámec toho neuvedl žádné další úvahy.
9. V tomto ohledu je pro soudní přezkum podstatné, že stanovení doby zajištění spadá do správního uvážení žalovaného (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K

As 93/2011-79). Z hlediska výslovných zákonných kritérií soudního přezkumu se tak soud zabýval tím, zda žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení či zda jej zneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

10. Nic takového konstatovat nelze. Stanovená doba 180 dnů zajištění odpovídá zákonem předvídané mezi 180 dnů nejdelšího možného zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Úvaha žalovaného v obecné rovině obстоjí také co do účelu zajištění: žalovaný navázal stanovenou dobu na dobu možného trvání řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Povinností žalovaného je ostatně průběžně vyhodnocovat situaci a zkoumat, zda trvají důvody pro zajištění. Pokud by tedy řízení o žádosti žalobce trvalo kratší dobu než 6 měsíců, žalovaný musí odpovídajícím způsobem reagovat, případně i žalobce přezajistit, nebo bezodkladně propustit (§ 46a odst. 10, 11, 13 zákona o azylu). Stanovením nejdelší přípustné doby zajištění tedy žalovaný nezneužil své správní uvážení.
11. Přes výše uvedené dospěl soud k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. V rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023 Ministerstvo vnitra nemůže stanovit dobu nejdelší dobu zajištění 180 dnů pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona trvat až šest měsíců. Rozhodnutí o stanovení doby zajištění na 180 dnů je podle Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné, pokud žalovaný neuvedl žádné další podrobnosti a úvahy o tom, proč se (v rámci svého správního uvážení) domnívá, že řízení o žádosti žalobce bude trvat právě 6 měsíců.
12. Nynější případ žalobce je s věcí souzenou pod sp. zn. 9 Azs 38/2024 (u KS v Plzni pod sp. zn. 33 A 18/2023) zcela srovnatelný. Nadto zdejší soud postupoval podle závěrů výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu opakovaně (rozsudky KS v Plzni č. j. 35 A 7/2024-44, 35 A 9/2024-16 a 35 A 10/2024-17).
13. Z výše uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50 posoudil odůvodnění žalovaného jako nepřezkoumatelné. Krajskému soudu nejsou známa rozhodnutí, která by totožnou otázku řešila odlišně, takže jsou pro něj aktuálně směrodatné závěry rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50.
14. Protože otázka nepřezkoumatelnosti odůvodnění výroku o stanovení doby trvání zajištění je oddělitelná od ostatních otázek nastolených žalobou, soud zvážil, zda je třeba se k nim vyjadřovat.
15. Zabývat se oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní námitky) bezpředmětnými v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
16. V souzené věci není třeba se zabývat zbylými otázkami, protože vedlejší část výroku o stanovení doby trvání zajištění není samostatná a oddělitelná od hlavní části výroku, tj. části výroku o zajištění žalobce. Naříkané rozhodnutí tedy nelze zrušit jen v části výroku o

stanovení doby trvání zajištění. Je třeba je zrušit v celém rozsahu výroku. Zrušením rozhodnutí o zajištění pak vzniká bezodkladná povinnost propustit žalobce ze zajištění; žádné další správní řízení ve věci zajištění se nevede [§ 46a odst. 6, 13 písm. c) zákona o azylu].

17. Vyřešení zbylých otázek nastolených žalobou tedy nemá význam pro další řízení, protože žádné další řízení se nepovede. Žalovaný nemá kde odstranit nedostatky svého rozhodnutí. Oproti tomu žalobce uspěl v plném rozsahu a více uspět nemůže.
18. S ohledem na výše uvedené důvody soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení se skládá z hotových výdajů na poštovní služby ve výši 82 Kč (obálka na č. 1. 59 soudního spisu) (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. června 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně